

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518506448/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

Da jeg et Quarteerstid havde tjent til Maal for alle skjelmiske Pigers Vittigheds Pile, fik jeg pludselig en Idee, som min onde Genius ufejlbarligen maae have indskudt mig: jeg foreslog nemlig det qvindelige Selskab at profitere af det smukke Vejr, og tillige at være Tilskuere ved Jagten, der endnu – som vi hørte paa de jævnlige Skud – var i fuld Gang. Mit uheldige Forslag blev antaget: vi gik – jeg gik – min Undergang imøde. Nærmere ved Søen og Jagtrevieret og midt ude i Engen var en Høj, som jeg valgte til Standpunkt. For at naae denne maatte vi passere en lille Bæk; over Samme laae et Gangtræe, men uden Rækværk. Jeg (min Ven *Hans Mikkel* var allerede vendt tilbage, for at varetage sine Pligter i Søen) passerede derover, som Ingenting; men da Damerne skulde afsted, paakom dem alle en Frygt, og Ingen vilde være den første; een lille nysselig Fod efter den anden blev strakt ud paa Træet, og ligesaa hastig trukket tilbage; Man skreg, Man Joe, men kom ikke en Fodsbred videre. Da var det at en Dæmon atter hviskede til mig: „bær dem over! saa faaer du med det samme den Elskede i dine Arme!” Mit uskyldige Hjerte hoppede af Glæde, jeg gjorde mit Tilbud – det blev antaget. – Alligevel, da jeg kom over til dem, og udstrakte mine længselsfulde Arme, vilde atter Ingen være den første, som betroede sig til dem; den Enc vilde hellere end gjerne overlade den Anden Æren. Tilsidst nærmede sig den raske Jomfrue *Lammestrup*, og sagde med et hualdsaligt Smil: „jeg vil prøve der; men tab mig ikke i Vandet; og husk paa, at De eengang idag har været i Bad.” Fuld af daarlige Selvtillid forsikkrede jeg hende, at hun Intet havde at befrygte, løftede hende op og satte hende paa min Arm. Mig randt da i Hu *Hakon Jarls* Ord: „Hvad tykkes Dig om Sædet?” etc.; men jeg sagde Intet, for jeg følte alt for meget; hendes Arm laae som en Fjer, eller som et varmt Strygejern, eller som en Electriseermaskine paa min Nakke – jeg var salig; ej aleneste *over* Vand, men *gjennem* Vand – tænkte jeg arme Daare – vilde jeg saaledes gaae min ganske Levetid – jo rigtig! Begyndelsen blev gjort, og derved skulde det ogsaa blive. Hal! tifold formaaledidede være den Skræder, som syede Kammerraad *Svirums* Boxer! thi det var dem, der strammede over mine Knæer, og gjorde min Gang usikker – Læser! see ikke! din Latter er ubarmhertig, syndig – men Du – ømme Læserinde! græd! *Peer Spillemand* faldt i Bækken med sin skjønne Byrde!!! – Pause! –

Gid denne Bæk havde været Lethel! aldrig skulde da enten Du, min følsomme Læserinde! eller jeg have grædt over min sorte Ulykke – ja

St. St. Blicher

sort! thi i Bækken var meer Mudder, end Vand; den var grumset, som selve Styx – ha! endnu engang: hvorfor var det ikke Lethe?

Spørg mig ikke, medlidende Læser! hvorledes vi kom op igjen, hvad jeg sagde, hvad hun sagde, hvor højt hun skreg, hvor højt de Andre skreg, hvorlunde vi kom hjem, og deslige – jeg veed Intet af det Altsammen. Jeg hørte Intet, saae Intet; jeg var i en Slags drømmende Tilstand, og vaagnede først rigtig op ved det Udbrud: „Kammerraad *Svirum!* da har deres gule Plydses Boxer ogsaa faaet ai Landsens Ulykker.” Ved disse Ord stak jeg mekanisk Hovedet frem, og ud af Sengen, hvori jeg laae. Der stod hele Jagtpersonalet! „Fanden med Boxerne!” raabte Hr. *Lammestrup*, „det er værre med *Maren*; hvordan tænker I, hun har seet ud?” „Lever hun?” spurgte jeg ængstelig, „er hun uden Fare? og vil hun tilgive mig Ulyksalige?” „Bagefter” svarte han „har vi godt ved at grine. Hun og de andre Tøser sidde nu dernede og skvaldre og gjøre sig lystige over visse Folk, der falde over deres egne Been.” Derte sidste sagde han med et malisjøs Grin; men jeg vendte mig, lig en Døende, om til Væggen, og sukkede med Digteren:

*Imellem os er alle Baand opløste;
Med evigt Brændmærke staaer jeg nu,
Og aldrig kan jeg denne Plet afvrette –
Een Ting jeg kun vil raade Eder til,
Og boer, som sin Forstand, sit Liv har kjær:
Lad ingen Dødelig formaste sig
Til Fod at sætte paa det Helveds Gangtræ!
Lad det jo før jo heller kaste af!
Det er – forpestet! –*

„Al Landsens Parykker!” hvidskede Hans Velærværdighed, „han snakker over sig; han gjør Vers – bliv Du hos ham *Hans Mikkel!* og lad vi Andre gaae ned og faae os en lille Knægt! –” Ud listede sig alle Jægerne, og overlode mig til min grændsciøse Jammer.

Tredie Dagen derefter gyngede min Ven og jeg paa Kattegattets Bølger.